

גבורת ההגשמה

התורה משרטטת בפתיחת פרשת לך-לך, את מהלכו של אברהם:

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן אָחִיו

וְאֶת הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשָׂו בְּחָרָן

וַיֵּצְאוּ לְלַכְת אֶרְצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה כְּנַעַן. (בראשית י"ב, ה')

לכאורה פשיטא, אם יוצאים ללכת ארצה כנען, להיכן מגיעים אם לא לכנען? ולא היא! אין הדבר פשוט כלל ועיקר.

הנה בסוף פרשת נח אנו למדים, כי גם לתרח, אבי אברהם, היו כיסופים ומאוויים לבוא ארצה כנען, והתורה מספרת בלשון דומה לתחילת פרשת לך-לך:

וַיִּקַּח תָּרַח אֶת אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן הָרָן בֶּן בְּנוֹ

וְאֶת שְׂרֵי כְּלֹתוֹ אִשְׁת אַבְרָם בְּנוֹ

וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר כְּשָׂדִים, לְלַכְת אֶרְצָה כְּנַעַן,

וַיָּבֹאוּ עַד חָרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם

וַיָּמָת תָּרַח בְּחָרָן. (בראשית י"א, ל"א-ל"ב)

בהקבלה ניגודית זו מתמצה ההבדל בין תרח לבין אברהם.

תרח יוצא אמנם למסע הגדול לארץ ישראל, אך אינו משלים את ייעודו ונתקע בחון אי-שם באמצע הדרך, ואילו אברהם הולך ומגיע אל היעד.

"גדולינו שבלמברג"

את דמות דיוקנו של תרח כ"ארכי טיפוס" נוכל לגלות גם בימינו, בדמותם של הרבה 'ציונים טובים', היוצאים ללכת ארצה כנען, ו'נתקעים' בדרך אי-שם באמריקה ובאירופה, בין קונגרסים ועידות.

תיאור לגלגני ומושחז של ציונים אלה משרטט ש"י עגנון, בראשית ספרו "תמול-שלוש", בתארו את 'גדולינו שבלמברג', אליהם מתוודע יצחק קומר בדרכו לארץ:

אותם יהודים היו מוכנים לתת נפשם למען הציונות. אלא שמפני

האמצעים שכחו את התכלית, וטעו לחשוב שתכלית הציונות -

אסיפות, ותכלית אסיפות - נאומים, ותכלית נאומים - תעמולה,

ותכלית תעמולה - תעמולה!

בראשונה היתה להם ארץ ישראל תכלית כל תכלית; אך משראו

שהתכלית רחוקה וקשה, והאמצעים קרובים וקלים, החליפו את

הרחוק והקשה בקרוב הקל.

אך למה נרחיק ללכת אל 'גדולינו שבלמברג', וכי בקרבנו איננו מוצאים בכל תחומי ההגשמה אנשים, אשר פיעמו בליבם חלומות גדולים, אך במהלך הדרך הארוכה והקשה עייפו מחזון: "ויצאו ללכת ארצה כנען, ויבואו עד חרון, וישבו שם"?!...

על רקע חולשה אנושית זו מתבלטת גבורתו של אברהם אבינו - גבורת ההגשמה. אברהם יוצא לדרכו הארוכה ואינו מתעייף, ואינו נשחק ונשבר, אלא חותר בעקביות להגשמת ייעודו:

וַיֵּצְאוּ לְלַכְת אֶרְצָה כְּנַעַן, וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה כְּנַעַן!